

בס"ד יז' תמוז ה'תשפ"ב
 הדלקת נרות - 19: 29
 צאת השבת - 20: 19
 רבנו תם - 21: 14
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
 ע"פ "אופק תל אביב"

שנה עשירים ושתים - עלון מס' 1116
 @ השבת מכריזין על **תענית יז' בתמוז** (דחוי),
 יחול **ביום ראשון**. תחילת הצום **04:20** (עלות השחר).
 @ **סיום הצום בצאת הכוכבים 20:05**.
 @ להקדשת העלון או השיעור בלויין: **054-7743834**

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם וזליכה ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטי"דין: "יוד ה"
 (מלכים א' יח)
 מרתק - ראו בעמוד 2
 מכל מלמדי השכלתו

פרשת פינחס

הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
 יחל את שיעורו בלויין
 בבית הכנסת "אוהל מועד"
 במוצ"ש בשעה 21:30

"בני יששכר למשפחותם"

אומר ה"אור החיים" "יששכר" שתי מילים יש שכן, וזה מה דאיתא בגמרא בברכות בפרק תפלת השחר שצריך לברך ביציאתו מבית המדרש, "מודה אני לפניך וכו' אני עמל והם עמלים אני עמל ומקבל שכר והם עמלים ואינם מקבלים שכר..." זהו שאמר יש שכן, שיששכר מרמז על התורה ורק בתורה יש שכן.

מעשינו הפרשה:
 ← מעשה פינחס ושכרו- המשך בכהונה לכל זרעו.
 ← מפקד בני ישראל טרם הכניסה לארץ.
 ← בנות צלפחד ופתרון בעיית הירושה בישראל.
 ← מינוי יהושע למנהיג במקומו של משה.
 ← עניין קרבנות הציבור למיניהם.
 ← מועדי ישראל.

"והיתה לו וכלדו אחריו"

מדוע דווקא לפנחס שמורה העברה לדורות הבאים עקב כך שעצר את המגיפה, הלא גם אהרון עצר מגיפה?! אלא יש הבדל בין אהרון לפינחס... אהרון עצר ע"י הקטורת והיכן אנו יכולים למצוא קטורת היום?! לעומתו פנחס, "ויעמוד פנחס ויפלא ותעצר המגיפה"- תפילות יש לנו עד היום וניתן להשתמש בהם גם בדורות שאחריו...

"פינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן..."
 פרשת פינחס נקראת תמיד לקראת (או בתוך) ימי בין המצרים. בקריאה זו יש משום הקדמת רפואה למכה, שנאמר במדרש **"פינחס זה אליהו"**, מבשר הגאולה. **"יה"ר שנגאל במהרה"**. (הרבי מליובאוויטש)

"ונתת מהודך עזי..." (כז' כ')

מהו 'הודך' 'הוד' מורה על היופי הפנימי הנפשי, ו'הדר' הוא היופי החיצוני... יהושע היה לו הדר החיצוני כי היה גיבור ואיש מלחמה, כמו שכתוב 'כבור שורו הדר לו'... ומשה היה לו הוד הפנימי הצורי ולא היה איש מלחמה, ואם היה ליהושע גם הכוח הנפשי כמשה, לא היה כל ברייה יכולה לעמוד בפניו". משה סמך ידיו על יהושע כדי להעניק לו שפע הוד ובכך להשלימו, הוד והדר. (מלב"ים)

"את בריהי שלום"
 מצינו בתוספות (בזבחים ק"א) שפינחס הכהן העמיד 380 כוהנים גדולים. בבית ראשון - שמונים ובבית שני - שלוש מאות. זהו איפוא הרמז שבאות ו' הקטועה של **"שלום"** הנראית כאות י' כי ממילא עולה המנין של **"שלום"** לשלש מאות ושמונים. (כתנות אור)

פינת הניבים והפתגמים

אילני סרק, קולם הולך למרחוק
 עצים שאינם מניבים פרי מרעישים בשרוש העלים, משל למי שהוא חסר-דעת, אף נהג להרעיש ולצעוק בעת שמיביע דעתו.
דוגמה: חברי מועצה שנבחרו לתפקיד הודות לקשרים והשמיעו דעתם בצעקות בשיבת המועצה שדנה בהחלפת המנהל דומים היו לאילני סרק, שקולם הולך למרחוק.
מקור: אומרים לאילני-מאכל: למה אין קולכם הולך? אמרו להם: אין אנו צריכים - פרוטינו מעידים עלינו. אומרים לאילני-סרק: למה קולכם הולך? אמרו להם: הלואי נשמע קולנו ונראה [בראשית רבה, טז]. (ניבונכו)

"והקרבתם אשה עולה לה"
 אם הקרבתכם נעשית ב"אשה" באש של התלהבות אזי הרי הוא עולה לה' יתברך ומתעלה על ידה, כפי שאמר הכתוב "ימלא ה' כל משאלותיך" היינו, שתמלא את כל משאלותיך ורצונותיך בה' ככוונה להגדיל ולהאדיר את כבודו בעולם. (קדושת לוי)

"פינחס הוא אליהו מלאך הברית"
 פנחס נקרא "אליהו מלאך הברית". כתוב בזוהר הק', שבגלל שאמר לה' (מלכים) "כלל ישראל עברו ברידתך", לכן אמר לו ה', אתה מקטרג על ישראל? חייב אתה לבא לכל ברית-מילה. מסביר האר"י, איזה עונש זה שצריך להשתתף בברית, אדרבה זו מצוה גדולה. אלא שהוא מפסיד מהחידושים משיבה-של-מעלה, כי לפעמים באמצע החידוש, צריך לרדת להשתתף בברית.

"בקנאו את קנאתי בתוכם"
 על ידי זה שקינא פינחס את קנאת השי"ת והרג את זימרי, החדיר ללב כל ישראל **"בתוכם"** - את מידת הקנאות שלא יוכלו לסבול בקרבם עוברי עבירה. (הרה"ק מקוצק ז"יע וכן איתא בשפת אמת)

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הלכות ארבע הצומות (המשך)

א. י"ז בתמוז או תשעה באב או צום גדליה שחלו בשבת, דוחים התענית למחרת ביום ראשון, אבל י" בטבת לא יחול לעולם בשבת. ואם חל י" בטבת ביום ששי, מתענים עד צאת הכוכבים.

ב. בשבת קודם תענית י"ז בתמוז וי' בטבת השליח צבור מכריז לפני תפילת מוסף על הצום שחל ביום פלוני, אבל על שאר תעניות לא נהגו להכריז מפני שהם ידועים ומפורסמים. [שם].

ג. אין לבעלי חנויות לספק מצרכי מזון לאוכלים ושותים שם ביום התענית, אלא אם כן ידוע שהאוכל והשותה הוא חולה שפטור מתענית. ואפי' ישנם עוד בעלי מסעדות שמספקים מזון ביום התענית לכל מי שירצה, אף על פי כן החרד לדבר ה' ימנע עצמו מזה. [יחזה דעת ג ס"י סז].

ד. מעוברת, אינה מתענה בתענית שבעה עשר בתמוז, ושאר תעניות אלה. ואף לבנות אשכנז יש להקל בזה. ומעוברת היא משעברו שלשה חדשים להריונה, ואם לא עברו שלשה חדשים והיא סובלת מהקאות או מיחושים וחולשה רבה, מותר לה לאכול בצומות אלו, חוץ מתשעה באב [וראה להלן]. ובפרט אם היא לאחר ארבעים יום להריונה. [שו"ת יחזה דעת חלק א' סימן לה].

ה. מניקה פטורה מלהתענות בתענית צום גדליה, עשרה בטבת, תענית אסתר, וי"ז בתמוז. ויש אומרים שגם אם פסקה מלהניק, כי כל שהיא בתוך עשרים וארבעה חודשים ללידה, פטורה מלהתענות בתעניות אלו מלבד בתשעה באב. ויש מי שאומר שכל מה שנפטרה מלהתענות הוא דוקא במניקה בפועל. ולמעשה, אשה חלשה שהלידה או ההפלה גרמה לה לחולשה רבה, יכולה להקל כל עשרים וארבע חודש מהלידה כסברת המקילין. ואם מרגישה בעצמה שיכולה להתענות, תתענה. [שם].

ו. וכן אשה שהפילה יש אומרים שפטורה מתעניות אלו בתוך עשרים וארבעה חודשים להפלתה, ואינה צריכה לפרוע התענית לאחר מכן. ויש חולקים, והעיקר לדינא כמבואר בסעיף הנ"ל לגבי מניקה. ומכל מקום גם אלה הפטורות מלהתענות ראוי שלא תאכלנה להתענג במאכל ומשתה, אלא כדי קיום בלבד. [שם].

ז. דין יולדת תוך שלשים יום ללידתה כחולה שאין בו סכנה, ופטורה אף מתענית תשעה באב.

ח. קטן שלא מלאו לו שלש עשרה שנה ויום אחד, וקטנה שלא מלאו לה י"ב שנה, פטורים מתעניות י"ז בתמוז, תשעה באב, צום גדליה, עשרה בטבת, ותענית אסתר. ואפי' תענית שעות אין להם להתענות, אף שיש להם דעת להתאבל על החורבן. ויש מחמירים לומר שאין להאכילם אלא לחם ומים, אך המנהג להקל לתת להם כל צרכם, וכן ראוי להורות בזמן הזה שירדה חולשה לעולם. [ילקוט יוסף דיני חינוך קטן עמוד רלט. ילקוט יוסף על המועדים עמוד תקל].

מכל מלמד השכלתי

"צורר את המדיינים והכיתם אותם..."

מי מסוכן יותר

הקשה רבנו יבן איש חי' זיע"א בספרו "עוד יוסף חי - דרשות": הרי הקב"ה ציווה את משה רבינו להכות ולפגוע בבני מדין כנקמה על כל מה שעוללו לבני ישראל. ואם כן, מדוע מלבד הציווי "וְהִכִּיתֶם אוֹתָם" הוסיף הקב"ה ואמר: "צָרוּר אֶת הַמְּדִינִים...". ועוד קשה: מדוע את המְדִינִים נצטוונו להכות ולצרוּר, ואילו את המצרים, שגם הם הזיקו לישראל, נצטוונו לא לתעב ולא לשנוא? אלא השיב היבן איש חי': המצרים פגעו בגופם של ישראל, שהרי שעבדו אותם בחומר ובלבנים, אך ברוחם לא פגעו. אולם המדיינים עשו בדיק את ההיפך - בגופם של ישראל לא פגעו, אלא אדרבה, הזמינו אותם לאכול ולשתות עימם, ודווקא בנפשם ובקדושתם של ישראל ניסו לפגוע ולקלקל. לכן ציווה הקב"ה להכותם ולשנוא אותם, ללמדך כי הפגיעה בנפש חמורה בעיני הקב"ה יותר מהפגיעה בגוף, וכבר אמרו חכמים כי "גדול המחטיאו יותר מן ההורגו!"

שלום בין אחים

"הֲנִי נוֹתֵן לְךָ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם"

פינחס מחזיר את נפשו והורג את נשיא שבט שמעון - חומר בן סלוא. השכר שלו על מעשהו הנועז - הוא מתברך בשלום.

נשאלת השאלה: מה הצורך יש בשכר של 'שלום'?

מתרץ ספר "מנחה בלולה":

שני שבטים היו תמיד ביחד - שמעון ולוי. עד שיעקב מברך אותם ביחד: "שמעון ולוי אחים".

מכרו את יוסף ביחד ואפילו הרגו את כל העיר שכם ביחד. והנה קם פינחס משבט לוי והורג את נשיא שבט שמעון.

צעד כזה יכול להעיב על היחסים בין השבטים שמעון ולוי - האחדות תתפרק!

בא הקב"ה ומבטח: "הנני נותן לך את בריתי שלום". למרות המעשה הזה ימשיך לשכון השלום בין האחים שמעון ולוי...

"בני גֵּד לְמִשְׁפַּחְתָּם לְצַפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצְּפוּנִי"

לְחַגֵּי מִשְׁפַּחַת הַחַגִּי לְשׁוּנֵי מִשְׁפַּחַת הַשׁוּנִי"

אומר "ספר המאור ושמש" ששלושת הדברים הללו רמוזים בפסוק זה באופן הבא:

"לְצַפּוֹן מִשְׁפַּחַת הַצְּפוּנִי" - שיש לתת בהסתר ובצנעה לשון צפון = הצפנה.

"לְחַגֵּי מִשְׁפַּחַת הַחַגִּי" - לשון חג ומועד שיתנה בפנים שמחות

"לְשׁוּנֵי מִשְׁפַּחַת הַשׁוּנִי" - שייתן וישנה שוב ושוב.

מה מניע אותך הכבוד? הכסף?

הסיפור התרחש באחת השכונות המתחדשות בארץ. ציבור גדול של יהודים שבאו להתגורר במקום, זקוק היה לבית נכסת. אחד האברכים הנמרצים בשכונה, מינה את עצמו לגבאי ואחראי.

לאחר חיפושים, איתר יהודי גלמוד אשר התגורר בגפו בתוך בית גדול ורחב מידות בשכונה יוקרתית בירושלים. הגלמוד, הגיע את חפצו למכור את ביתו, ואת התמורה שהסתכמה בכמה מיליונים, לתרום עבור בניית בית הכנסת. הוא עצמו, בשנים המועטות שנותרו לו לחיות ב"פרוזדור", יסתדר בדירה קטנה שכורה, ובניתיים כיין לעצמו "טרקלין" מפואר לעולם הבא. התיישבו הקשיש עם הגבאי אצל עורך דין וסידרו את הדברים בנייהם בחוזה מפורט. אחד מן הסעיפים בהסכם, דרש מן הגבאי, לרשום חלק ניכר מבית הכנסת על שמו של התורם. הגבאי לא ראה בכך כל בעיה, כי הרי היהודי נחשב לגלמוד ואלמוני.

בניית בית הכנסת ארכה כמה שנים, ובסיומן עמד הבניין על תילו, מפואר ומרשים מאוד. הזקן אף זכה להשתתף בחנוכת הבית ולאשרו לא היה גבול. יחד עם בניית בית הכנסת, נחנך גם אולם שמחות מפואר ומרשים. מלכתחילה, יועד האולם עבור המתפללים, אלא שמיקום בית הכנסת והגישה אליו משכו תושבים רבים מן השכונות הסמוכות, והזמנות רבות החלו לזרום. בתוך כמה שנים הפך האולם להיות אחד האולמות המרכזיים ביותר בעיר. מתפללי בית הכנסת אמנם שילמו מחיר מסובסד עבור השימוש באולם, אך שאר התושבים התבקשו לשלם מחיר מלא. מיום ליום הביקוש רק הלך ועלה, והעיסוק הרב מסביב לאולם, דרש מן הגבאי להעמיד עובד במשרה מלאה.

באותה תקופה, חיתן הגבאי את בתו הגדולה, ואך טבעי היה שהיא תשמש כמנהלת האולם ובשעות הערב לאחר הכולל, יגיע החתן לנהל את העניינים. בנו הצעיר יותר שהתחתן אף הוא, פתח קייטרינג במקום וידידיו היו מלאות תעסוקה.

כמה שנים נוספות עברו. באחד הימים נכנס לבית הכנסת יהודי עם כיפה קטנה לראשו וזיפי זקן אפורים קצרים מעטרים את פניו, לא היה זה אורח סתמי בכלל. מתברר שהתורם הלך לבית עולמו, ומשום מקום צץ פתאום אחיין שהוא היורש הטבעי.

הוא בא בדברים עם הגבאי, והודיע לו שעל פי חוק, החל מהיום, הוא בעל הבית על בית הכנסת.

לאחר רגיע ההלם פנה הגבאי לעורך דין שאצלו נחתם ההסכם עם היהודי הגלמוד, והתברר, שהסיפור לא פשוט בכלל. היה ברור לכל המתפללים, שאי אפשר להסכים שיהודי שחיי הקהילה כל כך זרים לו, יהיה כאן בעל הבית. וכך התעוררה סערה אדירה בבית הכנסת. הגבאי החליט שלא לחשות.

לאחר שהיורש סירב להתדיין בבית דין שהיה מקובל על הצדדים, קיבל הגבאי היתר לפנות לערכאות.

כך החלה מערכת מסונפת, שחוץ ממה שעלתה דמים מרובים, היתה מלווה בהמון מתן ולחצים.

באחד הימים הסיח הגבאי את ליבו לפני חברו, על הקשיים ועל לילות טרופי שינה שהוא חווה. "ואם כך, בשביל מה לך כל זה?" תמה החבר באוזנו.

הגבאי הזדעק: "מה זה בשביל מה? אתה קולט מה שמתרחש כאן? מהיגה יהודי, לפי המועות הוא בקושי שומר שבת, והוא יגיע כאן בעל הבית? זה עלול להמית חורבן. הוא עשוי להכניס את כל ההשקפה הפסולה שלו לכאן. חייבים להילחם! זו מלחמת מצוה לה' ולתורתו!"

הגבאי המשיך לצטט מן המקורות לטובת מלחמתו. בתקופה הבאה הגבאי חזר והתלונן על לחצים קשים וכאבים ומחוישים שונים, וכאשר החבר ניסה שוב לשכנעו לעזוב את המערכה בטענה שזה רק מזיק לבריאותו, ענהו הגבאי: "שלוחי מצוה אינן נזוקין". הדיונים בבית המשפט נמשכו. וככל שעבר הזמן, החל הגבאי לזנוח את העיסוקים החשובים בבית הכנסת, לטובת העיסוק במערכה הגדולה.

לפני הכרעת בית המשפט, הגבאי קיבל טלפון מחברו, "יש לי מידע חשוב מאוד עבורך. שמעתי שבית המשפט מתכוון להעניק לנו את הבעלות על בית הכנסת, ואת האולם להעביר לבעלותו של היורש". ניכר היה שמשוהו גדול מתרחש בליבו של הגבאי.

לדול מתרת בבוקר התקשר הגבאי לחבר, "נראה לי שאני עוזב את כל המערכה. תראה - אני חשבתי שתהיה לי כאן פרנסה עבור הילדים שלי. אבל אם אין לי את האולם, אז כל המלחמה לא שווה לי. ועכשיו תענה לי אתה, מאין יש לך את המידע?"

תגובת החבר הותירה אותו פעור פה: "זה מידע בלי כל בסיס, אבל היה חשוב לי שאתה תגיע למסקנה המתבקשת. רציתי שתסיק בעצמך מה מניע אותך, האם זו מלחמת מצוה או מריבה על כסף. כך אולי תעשה לך מחדש את החשבון, האם זה שווה לך?"

"מה אומר לך?" הגיב הגבאי, "אתה יהודי פיקח!" רק לאחר זמן, הוא קלט בעצם שמה שמניע אותו זה הרצון להנהיג, והרי לזה הוא לא יגיע ממילא, וכך החליט לעזוב את המחלוקת ולכן ניצל.

מדוע רק פינחס קיבל שכר כזה גדול?

שמעון היה עני מרוד שהשתכר בעמל כפיו מהיד לפה.

יום אחד חשקה נפשו באגרטל יפה שיפאר את ביתו. הוא אסף פרוטה לפרוטה ומשהצטבר הסכום המבוקש הוא שם פעמיו אל השוק. הוא דמיין איך יראה הבית עם האגרטל החדש, במהלך כל הדרך אל המוכר בשוק... אך כשהגיע לא נשאר באמתחתו מאומה - הכול נמכר: "מה... אין לך משהו למכור לי?!" - התחנן שמעון.

המוכר ריחם עליו ואמר לו: "ראה יש לי אגרטל ישן מאוד - קח אותו ברבע מחיר מחדש..."

האגרטל היה עתיק מאוד. ושמעון התנחם בו.

שכנו העשיר ראה אותו עם כד הענתיקה והחליט לחמוד לצון, הוא קרא לעברו: "שמעון אגרטל כזה מתאים לאצורות המלך - תן זה למלך והוא ישמח..."

שמעון לא חשב פעמיים - "לשמח את המלך! - איזו זכות!!!!" - והוא שם פעמיו היישר אל הארמון כשהוא צועק לשומרים: "הבאתי מתנה למלך!!"

המלך היה המום - "יהודי מביא למלך מתנה - אין זה כי אם אגרטל עתיק ויקר עד למאוד!!" - חשב לעצמו... מיד הוא הורה למשרתיו להביא למיטיבו שק מלא מטבעות זהב!

שמעון חזר לביתו עשיר וכעת הפך לגביר שמעון!

הוא ניגש לחברו העשיר והודה לו על העצה... העשיר היה המום. הוא מיד מכר את כל רכושו וקנה כד מצופה ביהלומים והלך למלך. המלך התרגש כל כך, וחשב לעצמו: "במה אוכל לממול לו טובה? בוודאי שלא חסר לו כלום!!!" הוא הורה למשרתיו להביא לו מחדר האצורות משהו נדיר ויקר ערך... לא עברו כמה דקות והעשיר יצא מהארמון עם האגרטל הישן של שמעון...

פינחס זכה בשכר כל כך גדול כיוון שמעשהו היה לשם שמים. הוא לא חשב על התועלת שתצא לו מזה אלא מה הקב"ה ירוויח מזה... ושכרו היה בהתאם...

כאן מפגינים למען שטח אדמה ותקרבת בנות צלפחד...

חמש אחיות הרימו את דגל התקווה והאמונה. הן עמדו במרכז מחנה בני ישראל במדבר ותבעו ממשה רבינו - זכויות. בקשתן היתה הפגנה פרטית כנגד ה"קיסורים" והתבוסתנות שכירסמו בלב הגברים. הפגנה, שזכתה להוקרת התורה, שחקקה נלצח ובפרשה מיוחדת, את סיפור דרישתן מן ההנהגה. שם אחיות אלו היה: מחלה, נועה, חגלה, מילכה ותירצה. כולן - בנות צלפחד.

לכאורה, לפנינו דרישה פשוטה לקרקע בארץ האבות. תביעה לתיקון עוול חומרי. הפגנה למען אינטרסים אישיים וצרים. בנות צלפחד, דרשו שבעת חלוקת ארץ ישראל, שחן לא יקפוחו. היה זה מאבק רגיל ומוכר על זכויות, הטבות וצבירת רכוש.

התורה עצמה, בהמשך הפרשה, משבחת את דרישתן. בכלל, הנשים הפגינו במדבר, חוסן, שורשיות ואמונה בלתי מעורערת בעתיד. כך היה בחטא העגל שהנשים לא טעאו בו, כך היה גם בחטא המרגלים שהנשים לא חטאו בו, וכך גם עם בנות צלפחד.

"בניד כשתילי זתים" - חינוך

"ואלה תולדת אהרן ומשה", התורה כאן מפרטת רק את תולדותיו (צאצאיו) של אהרן. חז"ל הסבירו שהיות שמשה לימד את ילדיו של אהרן, הם נחשבים לילדיו. ומכאן למדו חז"ל שתלמידיו של אדם הרי הם ילדיו.

לא כולנו זוכים בילדים. גם אלה מאיתנו שזכו, ואפילו אלה מאיתנו שלא חסכו מאמץ להנחיל לילדיהם את ערכיהם ומורשתם - לא תמיד זוכים שילדיהם הולכים כל הזמן בעקבותיהם. לפעמים ילדינו יוצאים, לתמיד או לזמן מה, לדרך משלהם. ובכל זאת, כולנו יכולים להשאיר בעולם משהו שימשיך לחיות אחרינו:

א. יש העושים זאת בדרכו של משה רבינו - מלמדים את הדור הבא, מכשירים אותו ומטפחים אותו.

אם ילדינו ממשיכים אחרנו - עלינו להכיר להן/ו תודה. אם הם מגדילים עשות ומיטיבים מאיתנו ללכת בה - עלינו להודות לה' באופן מיוחד.

המילים הכמעט אחרונות בנבואתו של אהרן נביאנו, מלאכי, הן החוזות (מלאכי ג, כד): "וְהָשִׁיב לָב אֲבוֹת עַל בְּנֵיהֶם וְלָב בְּנֵיהֶם עַל אֲבוֹתָם".

המתרחקים עוד ישובו לחיקנו באמונה ובאהבה.

שיעור התורה הגדול בתבל

ארגון "אברהם יגב" משדר בלוויין בכל מוצאי שבת את שיעורו של הראשון לציון הרח"ג יצחק יוסף שליט"א בבית הכנסת "אוהל מועד" רח' הנשיאים 3 יבנה בשעה 21:30 שיעור יוקרן על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

פרכה והלל

שלום ובחל מוסאי בזכות תרומתם לזיכוי הרבים שיזכו לרפואה שלימה, בפרנסה טובה, ואשר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לשנים רבות ונעימות. זיווגים הגונים לילדיהם וירונו נחת ושלווה מכל יוצאי חלציהם

רפואה שלימה

טאוס בת גוהר אסתר בת גוהר אסתר בת חיה הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריהן ושש"ה גידיהן תחזרנה לאיתנן הראשון ותזכה לשנים רבות

פרכה והלל

מנשה וברכה יצחק-פור שיזכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, ואשר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לשנים רבות טובות ונעימות וירונו נחת ושלווה **זיווג לאורית ושיראל לרפואת אברהם בן אורה**

כל הישועות והברכות

ליוכבד מנבית ליעקב זיורית קולקטר שתרמו לסעודה הרביעית בלויין זכות השיעור בלויין וזכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, שיתמלאו משאלות ליבם לטובה וזיווגים הגונים לילדיהם וירונו נחת מיוצאי חלציהם. להבדיל לעיני אלעזר בן יעקב ז"ל

כל הישועות והברכות

ליאיר ויפקת בצלאל' שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור בלויין וזכות מרן עובדיה יוסף זצ"ל תגן בעדם שיתברכו ברפואה שלימה, בפרנסה טובה, שיתמלאו משאלות ליבם לטובה וברכה והצלחה לתהילה בת יפעת ואחיקם-שלמה בן דבורה שיזכו לזרע-קודש בן-קיימא

פרכה והלל

שמואל והיה אהרני' הקב"ה ישלח להם רפואה שלימה. חפץ ה' בידם יצלח, יראת ה' היא אוצרות ועליהם יציץ נזרם. ה' יאריך ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים

פרכה והלל

מישה ויט"י גויכ' שיתברכו בבריאות, ואשר ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות, לשנים רבות וטובות ויתגשמו משאלותם וירונו נחת ושלווה מיוצאי חלציהם

פרכה והלל

חיים וברים אויף שיזכו לרפואה שלימה, בפרנסה טובה, ואשר ושלווה. יתגשמו כל משאלות ליבם לטובה ולברכה, לשנים רבות ונעימות. ה' ישלם שכרם ויתן להם כהנה וכהנה ולרפואת ישראל פרג"י רפאל בן מרים הי"ו

פרכות ואיחולים אפסיים

לעטשהאל ויגילה זאמן בהגיע זינה לגיל בילדות יה"ר שתגדל כאימתנו שרה רבקה רחל ולאח, תזכו לחופתה ותצלחי בלימודיה ובכל דרכיה ברוחניות ובגשמיות. וברכה למרדכי ורחל נאמן ולרפאל ומרים ברוכים שירונו נחת מיוצאי חלציהם

רפואה שלימה

שמוה-סולטנה יאיר בת איריס הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרנ"ב אבריה ושש"ה גידיה. תחזור לאיתנה הראשון ותזכה לשנים רבות טובות ועימות עם בעלה ארז

פרכה והלל

למיון דיידי בת גילה ליטל דיידי בת גילה קארין דיידי בת גילה שתזכה לזיווג הגון משורש נשמתה הטהורה. רפואה שלימה ופרנסה טובה ובכל מילי דמיטב וברכה למתן-שמואל ושני שיזכו לזרע קודש

לעיני הצנוע והענו

רחמים לארי בן גולשן ז"ל כי תמוז פקידת שנתו

לעיני הצנוע והענו

נאוה שרעבי בת רומיה ז"ל שתמלץ טוב בעד משפחתה

לעיני הצנוע והענו

שמעון שלום בן יצחק ז"ל ומרים שתחיה יטי תמוז פקידת שנתו

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם ל- :

שלמה לארי בן מרים הי"ו אברהם נאמן בן מרים הי"ו שיראל פרג"י רפאל בן מרים הי"ו שבת מוסאי בן נהיית הי"ו שמעון בן-יוחאי בן עזי הי"ו רבקה מורנו בת שרה מנב"ת אסתר אהרני בת גוהר מנב"ת נהיית ישראל בת שרה מנב"ת ירחן-רחל בת גיראן מנב"ת מרגלית מוסאי בת שמחה מנב"ת

לעיני הצנוע והענו

עילאי דוון ז"ל בן אריאל-מזל שתחיה ניסים נסימין בן פרי יצחק ז"ל משה נאמן בן מרים ז"ל אלעזר כהן בן לאה ז"ל פורטונה אוזן בת חנוה ושושן ז"ל ציונה לוי בת שרה ז"ל ניצה גואטה בת לדיה ז"ל עליזה יצחק בת שרה ז"ל

לעיני הצנוע והענו

לירן מלכה ז"ל בן ריטה שתחיה אוזן אהרון ז"ל בן ריטה שתחיה זבולון יצחק בן שמחה ז"ל רפאל אלביליה בן שמחה ז"ל שלמה בועז בן זהרי ז"ל ראובן לוי בן טרג"ה ז"ל יואב אליהו בן יעל ז"ל רחל עמרני בת זולברה ז"ל

לעיני הצנוע והענו

אליהו מזוז בן תביבה ז"ל כי תמוז פקידת שנתו